

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-173/2024-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda, Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i Željke Zrilić Ježek, članova vijeća te sudske savjetnice Marte Srake, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske veterinarske komore, OIB: 92920751598, Heinzlova 55, Zagreb, koju zastupa predsjednik IZ, zastupan po Branku Kostiću, odvjetniku iz Zagreba, Domobranska 27, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB: 68011638990, uz sudjelovanje zainteresirane osobe LG iz [adresa], radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 16. travnja 2025.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/24-01/530, urbroj: 401-01/03-24-4 od 18. srpnja 2024.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Rješenjem ovoga Suda, poslovni broj: Us II-173/2024-2 od 5. rujna 2024. upravni spor je prekinut, te je određeno da će se spor nastaviti nakon što sud Europske unije donese odluku u predmetu, broj: C-336/2023. Kako je sud Europske unije donio odluku u predmetu, broj: C-336/2023 od 21. studenog 2024. ovaj Sud je rješenjem, poslovni broj: Us II-173/2024-4 od 23. siječnja 2025. nastavio predmetni upravni spor sukladno članku 105. stavku 5. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 36/24.).

2. Pobijanim rješenjem tuženika, klasa: UP/II-008-07/24-01/530, urbroj: 401-01/03-24-4 od 18. srpnja 2024. poništen je dopis tužitelja, klasa: 332-01/24-01/066, urbroj: 120-24-2 od 8. svibnja 2024. (točka 1. izreke rješenja), odobrava se LG pravo na pristup preslikama dokumenata pod nazivom "Podaci za povjerenicu za informiranje" za 2021., 2022. i 2023., koji sadrže podatke o imenu, prezimenu, iznosu i razlogu isplate temeljem ugovora o djelu i autorskih honorara, te podatke o imenu, prezimenu i iznosu isplate temeljem putnog naloga koji su isplaćeni osobama koje su zaposlenici i članovi Hrvatske veterinarske komore i osobama koje nisu zaposlenici niti članovi iste (točka 2. izreke rješenja), naloženo je tužitelju da postupi sukladno točki II.

izreke rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja (točka 3. izreke rješenja), predmet se vraća Hrvatskoj veterinarskoj komori na ponovni postupak u dijelu zahtjeva LG o razlozima isplate naknada putnih troškova isplaćenih osobama koje su zaposlenici i članovi Hrvatske veterinarske komore i osobama koje nisu zaposlenici niti članovi iste za 2021., 2022. i 2023., koje na godišnjoj razini prelaze iznos od 500,00 eura u bruto iznosu (točka 4. izreke rješenja).

3. Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da tuženik nastoji dokazati da tužitelj dio svojih prihoda ostvaruje iz Državnog proračuna, dakle da se radi o javnim sredstvima, što bi onda po stajalištu tuženika, predstavljalo valjanu pravnu osnovu zahtjeva podnositeljice LG za pristup traženim informacijama. Međutim, nedvojbeno je da se poslovi javnih ovlasti tužitelja ne financiraju, niti sufinanciraju iz Državnog proračuna Republike Hrvatske, a poslovni nadzora nad stručnim radom i kontrole sustava upravljanja kvalitetom ne predstavljaju poslove javnih ovlasti Hrvatske veterinarske komore, te iako je zakonom predviđeno sufinanciranje obavljanja navedenih poslova u stvarnosti nikada nije realizirano, uključujući i razdoblje koje je predmet ovoga postupka. Posebno napominje da tuženik u obrazloženju osporavanog rješenja navodi praksu Visokog upravnog suda, koji je u nekoliko slučajeva iz ranijih godina zauzeo stav da prihodi od članarina nekih drugih komora predstavljaju javna sredstva, te da to predstavlja osnovu za pravo na pristup informacijama, sukladno odredbama članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, pri čemu se ne navodi jesu li navedene komore uz članarine svojih članova prihode dodatno ostvarivale javnim sredstvima iz Državnog proračuna Republike Hrvatske. Tuženik u obrazloženju osporavanog rješenja navodi kako traženi podaci u konkretnom slučaju, o osobama na koje se odnose podaci o ugovorima i drugim pravim osnovama za izvršene isplate, sadrže "samo" imena i prezimena, a ne i druge podatke kao adresa i OIB, pa da time nema "zadiranja u privatni život tih osoba". Takvo stajalište tuženika u potpunosti je neprihvatljivo, s obzirom na notornu činjenicu da u današnjem javnom medijskom prostoru objava imena i prezimena osoba i njihovih znanstvenih, stručnih i poslovnih aktivnosti povezanih uz poslovni i financijski aspekt, posebice kada se primjerice u konkretnom slučaju radi o profesorima resornog fakulteta koji je jedini u Republici Hrvatskoj ili predavačima na znanstvenim i sličnim ustanovama, predstavlja potpuno i neupitno zadiranje u njihov privatni život, odnosno osobe podatke koji bi trebali biti zaštićeni prema Zakonu o zaštiti osobnih podataka. Ističe da tuženik u obrazloženju osporavanog rješenja prihvaća obvezujuće stajalište Visokog upravnog suda, prema kojem članarina u konkretnom slučaju ne predstavlja "javna novčana sredstva", ali da (ipak?!) ne predstavlja "privatna novčana sredstva". U ovom postupku tuženik je bio dužan donijeti samo jedno pravno stajalište jesu li članarine članova Hrvatske veterinarske komore javna ili privatna sredstva. Tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika u točkama 1., 2. i 3., te naloži tuženiku da mu nadoknadi trošak ovog upravnog spora.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da ostaje kod pobijanog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja, te upire na odredbe članka 127. i 129. stavak 1. točke 1. do 12. Zakona o veterinarstvu ("Narodne novine", 82/13., 148/13., 115/18., 52/21. i 83/22.), te smatra da je sukladno navedenom tužitelj tijelo javne vlasti na koje se primjenjuje Zakon o pravu na pristup informacijama. Ističe da su predmetnim zahtjevom zatražena imena i prezimena, iznosi i razlog isplate koje je tužitelj isplatio na ime autorskih honorara, ugovora o djelu, te putnih troškova za tražene godine, pa je tuženik sukladno zauzetom stajalištu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u

presudama, Us II-238/2021 i Us II-378//2021 proveo test razmjernosti i javnog interesa sukladno ovlaštenju iz članka 25. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Naime, s obzirom na stajalište Visokog upravnog suda Republike Hrvatske da se prihodi od članarina ne smatraju javnim sredstvima, u konkretnom slučaju nije bilo moguće primijeniti odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama koja propisuje dostupnost informacije bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, pa je tuženik u pogledu tražene informacije proveo test razmjernosti i javnog interesa kako bi utvrdio može li se pristup informaciji ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenog interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno prevladava li potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Vezano uz tužbene navode da je trebao donijeti pravno stajalište jesu li članarine članova tužitelja javna ili privatna sredstva, napominje da je tuženik utvrdio da je Zakonom o veterinarstvu propisano obvezno članstvo u komori, te samim time da se plaćanje članarine ne temelji na dobrovoljnoj osnovi, te unatoč tome što članarine čine pretežiti dio sredstva iz kojih se financira prvostupanjsko tijelo, nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa je utvrđeno da zatražene informacije o trošenju financijskih sredstava tužitelja postoji javni interes. U pogledu navoda tužitelja da se omogućavanjem pristupa traženoj informaciji, odnosno imenima i prezimena osoba kojima su vršene isplate, potpuno i neupitno zadire u njihov privatan život, odnosno osobne podatke koji bi trebali biti zaštićeni prema Zakonu o zaštiti osobnih podataka, napominje da je navedeni Zakon prestao važiti stupanjem na snagu Zakona o provedbi opće uredbe ("Narodne novine", 42/18.). Naime, sukladno članku 99. Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i slobodnom kretanju takvih podataka, te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (dalje: Opća uredba o zaštiti podataka), ista je u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama od 25. svibnja 2018. Tuženik je stoga nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa utvrdio da ne prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, već da prevladava javni interes, a što predstavlja ustaljenu i stabilnu upravno-sudsku praksu, odnosno praksu Povjerenika za informiranje. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev i zahtjev za naknadu troška, te da potvrdi pobijano rješenje tuženika.

5. Sukladno odredbi članka 6. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24.) tužba i odgovor tuženika na tužbu dostavljeni su suprotnim stranama u postupku.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj svojim dopisom od 8. svibnja 2024., koji ima značenje rješenja, odbio dio zahtjeva za pristup informacijama zainteresirane osobe LG od 25. travnja 2024., kojim je zatražila podatke o isplaćenim honorarima na ime autorskih honorara, ugovora o djelu, te putnih troškova po osobama kojima su isti isplaćeni na temelju odredbe članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 25/13., 85/15. i 69/22.), jer je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka. Povodom žalbe zainteresirane osobe LG iz [adresa], kao podnositeljice zahtjeva, tuženik je poništio navedeni dopis tužitelja od 8. svibnja 2024., te djelomično odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup preslikama dokumenata, kako je to naprijed navedeno.

8. Odredbom članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da tijelo javne vlasti može ograničiti pristup informacijama ako je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

9. Člankom 16. stavkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. i 4. toga Zakona, dužno je prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa tijelo javne vlasti dužno je utvrditi može li se pristup informaciji ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. Zakona, je li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen, te je li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu pod zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom. Nadalje, treba istaknuti da je sukladno odredbi članka 127. stavka 3. Zakona o veterinarstvu ("Narodne novine", 82/13., 148/13., 115/18., 52/21. i 83/22.) Hrvatska veterinarska komora pravna osoba, a članstvo u komori je obvezno za veterinare iz stavka 2. toga članka.

10. Člankom 129. stavkom 1. točkama 1. do 12. navedenog Zakona propisane su zadaće Hrvatske veterinarske komore, dok je u stavku 2. istog članka propisano da se poslovni iz stavka 1. točaka 5. i 9. toga članka obavljaju kao javna ovlast, a akti koje u tom svojstvu izdaje Hrvatska veterinarska komora su javne isprave.

Stavkom 3. istog članka Zakona propisano je da troškovi obavljanja poslova iz stavka 1. točke 10. toga članka, sufinanciraju se iz Državnog proračuna, a visinu sufinanciranja Pravilnikom propisuje ministar.

11. Imajući na umu navedeno, pravilna je ocjena tuženika da je tužitelj tijelo javne vlasti na koje se primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama.

12. Dakle, kako je u predmetnom postupku zainteresirana osoba zatražila imena i prezimena, iznos i razlog isplate koje je tužitelj izvršio na ime autorskih honorara, ugovora o djelu, te putnih troškova za određena razdoblja, tuženik je pravilno postupio kada je proveo test razmjernosti i javnog interesa sukladno ovlaštenju iz članka 25. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, kako bi utvrdio može li se pristup informaciji ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenog interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, odnosno prevladava li potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes.

Postupajući na navedeni način tuženik je postupio i u skladu s dosljednom sudskom praksom ovoga Suda na koju upućuje u obrazloženju osporenog rješenja i odgovoru na tužbu.

13. Prema ocjeni ovoga Suda, tuženik pravilno smatra da se u konkretnom slučaju radi o javnim sredstvima, s obzirom da su članice tužitelja obvezne plaćati članarinu, jer je Zakonom o veterinarstvu propisano obvezno članstvo u Komori, pa se samim time plaćanje članarine ne temelji na dobrovoljnoj osnovi, te unatoč tome što članarine čine pretežiti dio sredstva iz kojih se financira tužitelj, u konkretnom slučaju je nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa pravilno utvrđeno da za zatražene informacije o trošenju financijskih sredstava tužitelja postoji javni interes.

14. Prigovor tužitelja da se omogućavanjem pristupa traženoj informaciji, odnosno imenima i prezimenima osoba kojima su vršene isplate zadire u njihov privatni život i osobne podatke koji bi trebali biti zaštićeni prema Zakonu o zaštiti osobnih podataka,

tuženik je pravilno ocijenio neosnovanim, a koju ocjenu prihvaća i ovaj Sud, navodeći da je navedeni Zakon prestao važiti stupanjem na snagu Zakona o provedbi opće uredbe ("Narodne novine", 42/18.). Naime, osnovano navodi da je sukladno članku 99. Uredbe (EU)2016/679 Europskog parlamenta i vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i slobodnom kretanju takvih podataka, te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ, ista u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama od 25. svibnja 2018.

Stoga je u konkretnom slučaju, a nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa osnovano utvrđeno da ne prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, nego da prevladava javni interes.

15. S obzirom na navedeno proizlazi da je tuženik pri ocjenjivanju zakonitosti prvostupanjskog rješenja proveo iscrpnu analizu sadržaja podnesenog zahtjeva, te je detaljno analizirao svrhu i cilj zatraženih informacija, posebno ocjenjujući je li u konkretnom slučaju postoje zakonom propisane zapreke i ograničenja, nakon čega je u granicama zakonom propisanih ovlasti donio odluku u kojoj je naveo pravno relevantne razloge i dao dostatno obrazloženje u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", 47/09. i 110/21.).

16. Kako tužitelj navodima u tužbi nije doveo u sumnju zakonitost rješenja tuženika, ovaj Sud nije našao osnove za usvajanje tužbenog zahtjeva.

17. S obzirom da tužitelj nije uspio u upravnom sporu, to u smislu odredbe članka 147. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima nije osnovan niti njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

18. Imajući na umu navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima riješiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 16. travnja 2025.

Predsjednik vijeća:
Borisa Markovića, v.r.